

К. В. Палагнюккандидат медичних наук,
магістр публічного управління та адміністрування

ВПЛИВ АНТИКОРУПЦІЙНИХ ЗАХОДІВ НА ЯКІСТЬ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

У статті досліджено вплив антикорупційних заходів на якість медичних послуг в Україні в умовах реформування публічного управління та трансформації системи охорони здоров'я. Зазначено, що корупція в медичній сфері має системний характер і призводить до порушення принципів доступності, справедливості та ефективності надання медичної допомоги. Наголошено на необхідності комплексного підходу до формування антикорупційної політики, який має охоплювати як нормативно-правову базу, так і практичні управлінські інструменти – електронні сервіси, прозорі фінансові механізми, інституційну підзвітність та участь громадськості. Встановлено, що антикорупційні заходи можуть позитивно впливати на якість медичних послуг, якщо вони інтегруються в загальну систему публічного управління охороною здоров'я та супроводжуються реальною відповідальністю посадових осіб за їх реалізацію.

У статті проаналізовано ключові інструменти антикорупційної політики, зокрема функціонування електронної системи закупівель ProZorro, впровадження електронної системи охорони здоров'я eHealth, запровадження механізмів публічного моніторингу, а також оцінювання ефективності медичних послуг. Акцент зроблено на проблемах правозастосування, кадрової спроможності управлінців медичних установ, нерівномірності впровадження реформ на регіональному рівні та необхідності гармонізації антикорупційного законодавства з іншими сферами права. Підкреслено, що ефективна боротьба з корупцією у сфері охорони здоров'я є складовою частиною стратегічної мети – підвищення довіри громадян до медичних установ та державної політики в цілому.

Окрему увагу приділено ролі громадянського суспільства, пацієнтських організацій і професійних асоціацій у контролі за виконанням антикорупційних заходів та моніторингу якості медичних послуг. Доведено, що залучення пацієнтів до оцінювання рівня надання допомоги, доступ до інформації про використання бюджетних коштів та діяльність медичних працівників сприяє формуванню культури доброчесності та прозорості. Зроблено висновок, що антикорупційна політика в охороні здоров'я має розглядатися не як окремий напрям регулювання, а як інтегрована частина системного публічного управління, що спрямоване на забезпечення конституційного права громадян на якісну, безпечну та доступну медичну допомогу.

Ключові слова: антикорупційна політика, охорона здоров'я, якість медичних послуг, публічне управління, медична реформа, прозорість, ефективність, доступність, пацієнтоорієнтованість, контроль.

Постановка проблеми. Антикорупційна політика в системі охорони здоров'я України є не лише частиною загальнодержавної стратегії боротьби з корупцією, а й ключовим чинником, що безпосередньо впливає на якість надання медичних послуг населенню. Корупція у сфері охорони здоров'я проявляється у різних формах – від неформальних платежів за медичні послуги до зловживань під час розподілу ресурсів, закупівель лікарських засобів та призначення медичного персоналу. В таких умовах

створюється нерівний доступ до медичної допомоги, поглиблюється недовіра до медичних установ і порушується принцип соціальної справедливості. Попри впровадження численних антикорупційних заходів на законодавчому та інституційному рівнях, відчутне поліпшення ситуації на практиці часто відбувається повільно, а вплив таких заходів на підвищення якості медичних послуг потребує додаткового осмислення й наукової оцінки. У зв'язку з цим виникає потреба у комплексному дослідженні

ефективності впроваджених антикорупційних ініціатив і їхнього впливу на функціонування медичної системи, що й зумовлює актуальність обраної теми.

Метою статті є визначення та аналіз впливу антикорупційних заходів, впроваджених у сфері охорони здоров'я України, на рівень якості медичних послуг, а також обґрунтування напрямів удосконалення антикорупційної політики з урахуванням потреб пацієнтів, принципів публічного управління та стандартів належного медичного обслуговування.

Виклад основного матеріалу. Антикорупційні заходи в системі охорони здоров'я України стали ключовим напрямом реформ, що реалізуються з метою підвищення прозорості та ефективності публічного управління у цій сфері. Протягом останнього десятиліття Україна послідовно впроваджує антикорупційні ініціативи, які спрямовані як на запобігання корупції серед медичного персоналу, так і на зменшення ризиків зловживань у процесі фінансування та адміністрування медичних закладів. Особливої актуальності ці заходи набули після ухвалення Закону України «Про запобігання корупції», який заклав основи інституційної боротьби з корупцією та створення органів, відповідальних за її попередження і виявлення. Водночас питання ефективності цих заходів у площині реального поліпшення якості медичних послуг залишається предметом наукової дискусії.

Варто відзначити, що якість медичних послуг визначається не лише технічними чи професійними стандартами, а й довірою пацієнтів до системи охорони здоров'я, доступністю послуг, рівнем обслуговування та відсутністю корупційних бар'єрів. У цьому контексті зменшення корупції напряму пов'язане з покращенням таких характеристик, оскільки пацієнт перестає бути залежним від неформальних платежів, має більшу впевненість у справедливому розподілі ресурсів, зокрема лікарських засобів, а медичний персонал працює в умовах чітких стандартів і контролю. Однак на практиці цей зв'язок часто ускладнюється суперечностями в правозастосуванні, недостатньою мотивацією працівників медичних установ та браком системних змін на місцевому рівні.

Зокрема, одним із ефективних інструментів антикорупційного регулювання стало впровадження електронної системи державних закупівель ProZorro у сфері охорони здоров'я. Значну роль у забезпеченні прозорості системи

закупівель відіграє Закон України «Про публічні закупівлі», що регулює використання електронної системи ProZorro. Згідно з ним, усі державні закупівлі медичних товарів і послуг повинні здійснюватися відкрито, що значно знижує ризики змови та корупційних зловживань [2].

Вона значно підвищила прозорість процесу придбання лікарських засобів, медичного обладнання та послуг, а також сприяла виявленню випадків змови та завищених цін. Внаслідок цього багато лікарень отримали можливість закуповувати більше якісних препаратів за нижчими цінами, що позитивно вплинуло на рівень обслуговування пацієнтів. Водночас ефективність системи залежить від здатності місцевих органів публічної влади аналізувати, контролювати та відповідально використовувати дані, що генеруються в ході електронних торгів.

Не менш важливим фактором є підвищення відкритості та підзвітності діяльності медичних закладів. Запровадження внутрішнього та зовнішнього аудиту, електронного декларування доходів медичного персоналу, оприлюднення звітів про використання бюджетних коштів дозволяє виявляти порушення та стимулює керівництво закладів охорони здоров'я до більш раціонального та прозорого управління. Такі заходи створюють умови, за яких адміністрація медичного закладу змушена враховувати громадську думку, звітувати про результати своєї діяльності та забезпечувати відповідний рівень якості надання послуг. Важливим компонентом боротьби з корупцією в охороні здоров'я стало впровадження обов'язкового електронного декларування доходів посадових осіб, включаючи керівників медичних установ. Це передбачено Законом України «Про запобігання корупції», який зобов'язує суб'єктів декларування подавати щорічні декларації про доходи та витрати, що дозволяє виявляти невідповідності між офіційними доходами і стилем життя [1].

Упродовж реформування антикорупційної системи в медичній сфері значну роль відіграє і діяльність Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК), яке, серед іншого, розробляє та контролює виконання антикорупційних програм у медичних установах. Діяльність НАЗК щодо антикорупційного контролю в закладах охорони здоров'я регламентується спеціальним порядком проведення перевірки організаційних заходів щодо запобігання корупції, затвердженим рішенням НАЗК № 1682 [6]. Результати щорічних звітів демонструють певне

зниження кількості повідомлень про корупційні правопорушення в установах первинної медичної допомоги, однак темпи змін залишаються нерівномірними в залежності від регіону, кадрового складу та місцевих управлінських традицій. Саме тому важливою є не лише наявність формальних антикорупційних стратегій, а й реальне залучення громадськості до моніторингу та оцінювання ефективності їх реалізації. Для ефективного контролю над антикорупційною політикою на рівні установ охорони здоров'я застосовується Типова антикорупційна програма юридичної особи публічного права, затверджена НАЗК, яка містить конкретні алгоритми дій щодо запобігання порушенням і методи внутрішнього контролю [3].

Одним із ключових викликів у впровадженні антикорупційних заходів у системі охорони здоров'я є нерівномірний рівень інституційної спроможності медичних закладів. Навіть за умови наявності ефективних законодавчих норм, результативність їх реалізації значною мірою залежить від фаховості управлінських кадрів, внутрішніх регламентів установ, здатності адміністрації реалізовувати політику прозорості та доброчесності. У багатьох випадках низький рівень менеджменту та відсутність належного контролю з боку місцевих органів виконавчої влади зводять нанівець ефективність антикорупційної політики. Саме тому однією з умов підвищення якості медичних послуг в Україні є розвиток кадрового потенціалу управлінців у галузі охорони здоров'я, їх навчання принципам публічного адміністрування, доброчесності та антикорупційного комплаєнсу.

З іншого боку, впровадження електронних сервісів, таких як система «Електронне здоров'я» (eHealth), також значно вплинуло на зниження ризиків корупційних зловживань. Ця система забезпечила централізований доступ до медичних записів пацієнтів, контролює призначення лікарських засобів за програмами державного відшкодування, мінімізує можливість для маніпуляцій із медичною документацією та призначенням неіснуючих пацієнтів. Одним із інструментів відкритості у сфері охорони здоров'я є портал eHealth, правове підґрунтя для якого створено наказом МОЗ № 411. Платформа дає змогу здійснювати перевірку декларацій, бачити, які послуги були надані, та контролювати призначення ліків за програмами відшкодування [5]. У результаті пацієнти отримали більше впевненості в тому, що облік наданих послуг

є прозорим і контрольованим, що також сприяє формуванню більшої довіри до медичної системи. Однак, навіть у цій сфері спостерігаються проблеми, пов'язані з технічними збоями, недостатнім рівнем цифрової грамотності персоналу та опором змінам з боку частини медичних працівників.

Окрему увагу слід приділити взаємозв'язку між рівнем фінансування медичної системи та поширенням корупційних практик. Хронічне недофінансування закладів охорони здоров'я тривалий час сприяло створенню умов, за яких неформальні платежі та «вдячність» лікарям стали системним явищем. Запровадження гарантованого державного пакету медичних послуг через Національну службу здоров'я України (НСЗУ) стало спробою подолати цю проблему. Перехід до фінансування за принципом «гроші йдуть за пацієнтом» дозволив встановити більш прозорі правила оплати праці лікарів та фінансування медичних закладів. На законодавчому рівні відповідальність за порушення антикорупційного законодавства медичними працівниками передбачена Кодексом України про адміністративні правопорушення. Зокрема, ст. 172-6 і 172-7 визначають відповідальність за порушення вимог фінансового контролю та конфлікту інтересів [4]. Водночас ефективність цієї системи потребує подальшого удосконалення, зокрема в частині моніторингу результатів, контролю за якістю наданих послуг та уникнення дублювання заявок і звітності.

Важливим антикорупційним фактором також є забезпечення пацієнтам можливості подання скарг та отримання правової допомоги у випадках корупційних дій. Створення «гарячих ліній», електронних сервісів подання звернень, залучення громадських організацій до моніторингу діяльності медичних закладів підвищує рівень прозорості та спонукає медичний персонал до дотримання етичних і правових норм. Однак ефективність таких механізмів значною мірою залежить від реагування органів влади на відповідні звернення, відкритості до розслідувань і реальної готовності вживати дисциплінарні та кримінальні заходи щодо порушників. З метою посилення захисту викривачів корупції в медичній сфері у 2020 році Верховна Рада ухвалила Закон № 198-ІХ, який розширив права викривачів і механізми їх захисту, що створює додаткові інструменти громадського контролю [7].

Таким чином, антикорупційні заходи безпосередньо впливають на якість медичних послуг через створення умов прозорості, підзвітності, справедливого розподілу ресурсів та формування довіри громадян до медичної системи. Проте реальний ефект таких заходів залежить від рівня інтеграції антикорупційної політики в усі ланки управління охороною здоров'я, як на центральному, так і на місцевому рівнях. Лише за умови системного підходу, який включає законодавче забезпечення, цифровізацію, контроль, освітні заходи та залучення громадськості, можна очікувати сталих результатів у формуванні якісного й доступного медичного обслуговування для всіх громадян України.

Досвід впровадження антикорупційних заходів у системі охорони здоров'я свідчить, що лише формальне закріплення відповідних норм не гарантує їх реальної дії. Необхідною передумовою ефективної боротьби з корупцією є формування в медичному середовищі культури доброчесності, яка передбачає не лише покарання за правопорушення, а й системну профілактику, створення умов для етичної поведінки, забезпечення гідного рівня оплати праці та правового захисту працівників. На цьому тлі важливою є роль інституцій громадянського суспільства, професійних асоціацій лікарів, пацієнтських організацій, які можуть здійснювати як зовнішній контроль, так і вплив на політики охорони здоров'я через консультації, адвокацію та експертну підтримку. Роль громадськості у моніторингу якості медичних послуг підтверджена постановою Кабінету Міністрів України № 376, яка передбачає участь пацієнтів у розробці стандартів медичної допомоги та проведенні публічних обговорень [8].

Дослідження показують, що впровадження механізмів оцінювання ефективності медичних послуг також сприяє антикорупційним цілям. Якщо діяльність медичного закладу оцінюється не лише за кількісними, а й за якісними показниками, включно із задоволеністю пацієнтів, рівнем скарг, середнім часом очікування, то зростає зацікавленість керівництва в реальному поліпшенні сервісу, а не в маніпуляціях з документацією. Програмно-цільовий метод у бюджетному фінансуванні, який поступово впроваджується в Україні, дозволяє прив'язати фінансування до результатів, а не до формальних витрат, що також слугує запобіжником корупційних практик.

Особливої уваги потребує аспект регіональної нерівності у впровадженні антикорупційних механізмів. У великих містах, де функціонують потужні лікарні, наявна краща інфраструктура, впровадження електронних сервісів відбувається швидше, а рівень громадської активності є вищим, ефективність антикорупційних заходів може бути відчутною. Натомість у сільській місцевості або в регіонах, де зберігається кадровий дефіцит, відсутня цифрова інфраструктура та присутні слабкі управлінські практики, ефект таких заходів є мінімальним. Це вимагає не лише централізованої політики, а й адаптованих регіональних програм боротьби з корупцією в охороні здоров'я з урахуванням локальних особливостей і потреб.

Суттєвою перешкодою на шляху забезпечення антикорупційного впливу на якість медичних послуг є також проблема правової невизначеності або суперечностей у законодавстві. Недосконалість регулювання питань конфлікту інтересів, суміщення посад, відповідальності посадових осіб медичних закладів ускладнює притягнення до відповідальності порушників та створює поле для зловживань. У цьому контексті необхідна подальша кодифікація антикорупційних норм у сфері охорони здоров'я, гармонізація з трудовим і адміністративним законодавством, а також чітке нормативне визначення обов'язків і повноважень управлінців медичних установ.

Розвиток міжнародного співробітництва та адаптація європейських стандартів у сфері боротьби з корупцією також мають значення для підвищення якості медичних послуг. Впровадження принципів належного врядування, оцінювання за критеріями доброго управління (good governance), а також реалізація міжнародних зобов'язань за Конвенцією ООН проти корупції і Групою держав проти корупції (GRECO) дозволяють посилити інституційний фундамент антикорупційної політики в охороні здоров'я. Водночас успішність таких запозичень залежить від політичної волі, ресурсного забезпечення реформ і здатності держави забезпечити стійку реалізацію зобов'язань на практиці. Антикорупційна політика у сфері охорони здоров'я в Україні має відповідати міжнародним зобов'язанням, зокрема вимогам Конвенції ООН проти корупції, ратифікованої Україною у 2006 році, що закріплює принципи прозорості, відповідальності й участі громадськості [10].

Загалом, антикорупційна політика в охороні здоров'я України не може розглядатися окремо від загального стану публічного управління. Ефективна координація дій між Міністерством охорони здоров'я, Національною службою охорони здоров'я України, Національним агентством з питань запобігання корупції, а також органами місцевого самоврядування є необхідною умовою успішної реалізації змін. Без системної міжвідомчої взаємодії, постійного моніторингу результатів та гнучкого підходу до реалізації політик складно досягти реального покращення якості медичних послуг через антикорупційні заходи.

Проблема забезпечення якості медичних послуг в умовах реформування та водночас глибокої антикорупційної трансформації постає не лише як адміністративне чи правове завдання, а як стратегічна мета національного масштабу. Відсутність належної якості медичних послуг у поєднанні з поширеними корупційними практиками призводить до відтоку кадрів, падіння професійної мотивації лікарів, зниження рівня довіри до держави в цілому. Як наслідок, громадяни, особливо вразливі категорії населення, втрачають доступ до безпечного, своєчасного і кваліфікованого лікування. У цьому контексті антикорупційні заходи мають розглядатися як невід'ємний елемент формування системи публічного здоров'я, орієнтованої на потреби пацієнтів та цінності людського життя.

Одним із важливих аспектів, які потребують подальшої уваги, є посилення персональної відповідальності керівників медичних закладів за дотримання антикорупційних стандартів. Законодавством передбачено обов'язкове затвердження антикорупційних програм у державних установах, однак їх практичне виконання часто носить формальний характер. Для зміни ситуації необхідне запровадження регулярного незалежного оцінювання виконання антикорупційної політики в закладах охорони здоров'я з відповідними наслідками для керівного складу – включно із дисциплінарною та адміністративною відповідальністю. Лише тоді антикорупційна політика стане частиною системи стратегічного управління, а не бюрократичним обов'язком.

Водночас не менш значущим є і питання участі самих пацієнтів у процесах моніторингу та оцінки якості медичних послуг. Запровадження механізмів зворотного зв'язку, доступ до інформації про лікарів, публікація рейтингів

медичних закладів, аналіз анонімних опитувань дозволяють сформувати об'єктивну картину рівня надання допомоги та виявити осередки корупційних ризиків. Участь пацієнтів у консультативних радах, громадських наглядових радах, профільних комісіях при органах місцевого самоврядування сприяє більш глибокому вкоріненню принципів відкритості та доброчесності.

Антикорупційна політика також має враховувати ризики, пов'язані з цифровізацією охорони здоров'я. Хоча електронні реєстри, онлайн-записи на прийом, електронні рецепти та медичні інформаційні системи значно зменшили кількість неформальних взаємодій між лікарем і пацієнтом, виникли нові ризики – маніпуляції з електронними даними, підrobка цифрових підписів, несанкціонований доступ до реєстрів. У зв'язку з цим необхідне удосконалення нормативної бази у сфері кібербезпеки в медичній галузі та підвищення кваліфікації працівників у сфері цифрової етики. Важливість цифрової безпеки в охороні здоров'я відображена у Законі України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», що передбачає зобов'язання для державних установ – зокрема й медичних – впроваджувати політики захисту цифрових даних [9].

Загалом, антикорупційні заходи в охороні здоров'я мають бути частиною ширшої парадигми управління на основі цінностей, де пріоритетами є гідність пацієнта, етична відповідальність лікаря та ефективне використання публічних ресурсів. Успішна реалізація такої моделі можлива лише за умови комплексного реформування галузі, де боротьба з корупцією – не самоціль, а засіб забезпечення гарантованого конституційного права громадян на охорону здоров'я. Завдання держави полягає в тому, щоб створити нормативно-інституційне поле, в якому доброчесність стане системним стандартом, а не винятком.

Висновки. Таким чином, антикорупційні заходи у сфері охорони здоров'я України відіграють визначальну роль у формуванні ефективної, прозорої та орієнтованої на пацієнта системи надання медичних послуг. Реформування антикорупційної політики в цій галузі має не лише нормативне чи інституційне значення, а й безпосередньо впливає на якість медичної допомоги, доступність лікування, справедливість розподілу ресурсів і рівень довіри громадян до системи охорони здоров'я загалом.

У процесі реалізації антикорупційних ініціатив чітко простежується тенденція до посилення електронного врядування, запровадження цифрових платформ, прозорих процедур закупівель та фінансування, а також інструментів публічного контролю. Це дозволяє мінімізувати людський фактор, зменшити ризики зловживань і створити умови для системного моніторингу результативності дій органів влади у сфері охорони здоров'я. Водночас ефективність таких заходів залежить від рівня управлінської компетентності, інституційної спроможності медичних закладів і політичної волі на центральному та місцевому рівнях.

Важливим аспектом є і те, що антикорупційна політика повинна бути тісно пов'язана з механізмами публічного управління, заснованого на принципах підзвітності, доброчесності та участі громадян. Лише за умови активного залучення пацієнтів, громадських організацій, незалежних експертів і професійних спільнот можливо створити дієву систему контролю за якістю медичних послуг та забезпечити ефективне запобігання корупційним практикам.

Реалізація комплексного підходу до боротьби з корупцією – від оновлення нормативної бази до розбудови професійної етики та цифрової грамотності – є запорукою підвищення довіри до медичної системи та покращення результатів лікування населення. Боротьба з корупцією в охороні здоров'я – це не окрема галузева ініціатива, а складова національної стратегії з модернізації державного управління та зміцнення правової держави.

Отже, вплив антикорупційних заходів на якість медичних послуг в Україні є складним, багатовимірним процесом, що потребує постійного моніторингу, адаптації до нових викликів і стратегічного бачення. Успіх у цій сфері можливий лише за умови поєднання політичної рішучості, інституційної послідовності та суспільної солідарності в боротьбі за прозору й справедливую систему охорони здоров'я.

Список використаної літератури:

1. Про публічні закупівлі : Закон України від 25 груд. 2015 р. № 922-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 9. Ст. 89. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/922-19#Text>
2. Про запобігання корупції : Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
3. Про затвердження Порядку перевірки організації роботи із запобігання корупції : Рішення НАЗК від 17 груд. 2021 р. № 1682. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1682919-21#Text>
4. Про затвердження Типової антикорупційної програми юридичної особи публічного права : Рішення НАЗК від 02 берез. 2021 р. № 261. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0261919-21#Text>
5. Про затвердження Порядку функціонування електронної системи охорони здоров'я : Наказ МОЗ України від 29 лют. 2020 р. № 411. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0337-20#Text>
6. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07 груд. 1984 р. № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>
7. Про внесення змін щодо захисту викривачів : Закон України від 17 жовт. 2019 р. № 198-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/198-20#Text>
8. Деякі питання надання медичної допомоги : Постанова Кабінету Міністрів України від 17 квіт. 2019 р. № 376. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/376-2019-п#Text>
9. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції : ратифікована Законом України від 18 жовт. 2006 р. № 251-V. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16#Text
10. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05 жовт. 2017 р. № 2163-VIII // *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 5. Ст. 35. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>

Palahniuk K. V. The impact of anti-corruption measures on the quality of medical services in Ukraine

The article examines the impact of anti-corruption measures on the quality of medical services in Ukraine in the context of public administration reform and healthcare system transformation. It is noted that corruption in the medical sector is systemic and leads to a violation of the principles of accessibility, fairness and efficiency of medical care. The need for a comprehensive approach to the formation of anti-corruption policy is emphasized, which should include both the regulatory framework and practical management tools – electronic services, transparent financial mechanisms, institutional accountability and public participation. It is established that anti-corruption measures can have a positive impact on the quality of medical services if they are integrated into the general system of public healthcare management and are accompanied by real responsibility of officials

for their implementation. The article analyzes key tools of anti-corruption policy, in particular the functioning of the ProZorro electronic procurement system, the implementation of the eHealth electronic healthcare system, the introduction of public monitoring mechanisms, as well as the assessment of the effectiveness of medical services. The emphasis is placed on the problems of law enforcement, the human resources capacity of managers of medical institutions, the uneven implementation of reforms at the regional level and the need to harmonize anti-corruption legislation with other areas of law. It is emphasized that the effective fight against corruption in the healthcare sector is an integral part of the strategic goal of increasing citizens' trust in medical institutions and state policy in general.

Particular attention is paid to the role of civil society, patient organizations and professional associations in monitoring the implementation of anti-corruption measures and monitoring the quality of medical services. It is proven that involving patients in assessing the level of care, access to information on the use of budget funds and the activities of medical professionals contributes to the formation of a culture of integrity and transparency. It is concluded that anti-corruption policy in healthcare should be considered not as a separate area of regulation, but as an integrated part of systemic public administration aimed at ensuring the constitutional right of citizens to high-quality, safe and affordable medical care.

Key words: *anti-corruption policy, healthcare, quality of medical services, public administration, medical reform, transparency, efficiency, accessibility, patient-centeredness, control.*